

- |                     |                                         |
|---------------------|-----------------------------------------|
| 1. Beginpsalm       | - Psalm 46: 1,2                         |
| 2. Na de wet        | - Psalm 99: 1,2,4                       |
| 3. Gebed            |                                         |
| 4. Schriftlezing    | -1 Samuël 8: 1-9<br>-1 Samuël 10: 17-27 |
| 5. Tussenpsalm      | - Psalm 24: 1,4,5                       |
| <b>6. Tekst</b>     | <b>- I Samuël 10: 18,19 en 25</b>       |
| 7. Na de preek      | - Psalm 72: 1,2,10                      |
| 8. Na de belijdenis | - Psalm 73: 11                          |
| 9. Gebed            |                                         |
| 10. Slotgezag       | - Gezang 19: 2,3                        |

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters,

Het komt nogal eens voor dat wanneer de spanningen tussen de volken oplopen, mensen roepen om een sterke man. Een aanvoerder die het volk naar de overwinning kan leiden. Juist als er oorlog dreigt zoeken de mensen een man met durf.

Van zo'n man verwachten ze dan hun verlossing.

Dat is ook vandaag actueel. Precies zoals altijd.

Tegenover de dreiging van Rusland zoeken de westerse landen een man die met wijsheid en tact positie kiest tegenover deze dreiging.

Steeds is daar dat zoeken naar iemand, die kan voorgaan op de weg uit de problemen.

Dat zie je ook in de dagen van Samuël.

Voortdurend hangt er een dreiging van de Filistijnen boven hun hoofd.

Want die zijn nog lang niet definitief verslagen.

En *Samuël*, die is oud; de Israëlieten verwachten van hem niet zoveel meer.

Dat hij *als profeet van de Here* hen de weg wees naar de overwinning lijkt wel uit de tijd.

Maar wat dan?

Wat is dan het plan *van Gods volk* om er *als natie* boven op te komen?

Wel ... zij willen een sterke man die hen zal inspireren en beschermen.

Ja, dat er toch maar een *koning* over hen gaat regeren.

Zo'n vorst die je ook bij andere omliggende volken aantreft.

Dat zou toch wel een hele stap zijn op de goede weg.

We hebben vanmorgen gelezen hoe die koning er ook komt.

Samuël roept Gods volk bij elkaar om tot de instelling van het koningschap over te gaan.

Want (hoewel Samuël er tegen is dat die koning er komt), God heeft hem gezegd: luister naar het volk.

Geef hun de *koning die zij verlangen*. Want in de weg van het *koningschap zal God* eenmaal verlossing geven.

We preken u vanmorgen Gods Woord onder het thema:

**OP HET VERLANGEN NAAR EEN KONING,  
GEEFT GOD ZIJN VOLK HET BELOOFDE KONINGSCHAP.**

I:

Israël leeft steeds onder de dreiging van een oorlog met de Filistijnen.

En de grote vraag onder Israël is dan natuurlijk: hoe komen we hier onderuit? Er moet wat gebeuren.

Samuël is oud. En zijn zonen doen precies het tegenovergestelde van wat hun vader deed. Zij buigen het recht en zijn er alleen maar op uit om hun eigen recht en eigen winst te verbeteren, hoofdstuk 8.

Dat bij elkaar versterkt de vraag naar een sterke man.

Stel iemand over ons aan, die ons durft voor te gaan in de strijd. Een man met power en overwicht. Ook één die goed voor ons zorgt in de rechtspraak.

Dan zal onder zijn sterke arm de toekomst voor ons en onze kinderen, veilig zijn.

Israël wil geen richter meer zoals Samuël.

Samuël is oud en dat richterschap is achterhaald.

Ja geef ons een koning! die als aanvoerder voor ons uitgaat in de strijd en die ons de bescherming kan geven die we nodig hebben.

Kijk zo gaat het toch overal! In elk land rond Israël is het ook zo.

Daarom is de vraag naar een koning een vraag, die past bij de tijd.

Kom, zeggen ze tegen Samuël, geef ons een koning *zoals alle volken die hebben*, hoofdstuk 8:5.

Maar *hier vergeet* Israël één ding. Eén groot verschil tussen hen en de andere volken.

Die andere volken verwachten hun bescherming van een man, die denkt dat hij (*puur door eigen kracht*) alles wel aan kan. Zo'n man stelde zich soms voor als een god.

Maar de Here leerde aan Israël: Ik ben uw kracht en uw schild.

Door middel van mensen regeer Ik over u.

Dat was zo in de tijd van Mozes en ook in de dagen van de Richteren.

Dat de Here regeert. Dat kon Israël weten uit hun geschiedenis.

Heeft de Here hen niet met een sterke hand uit Egypte weggehaald?

In die uittocht demonstreerde Hij dat Hij Zijn volk zeker kan verlossen.

Daar hebben de Israëlieten in Exodus 15 ook van gezongen: De Here is mijn kracht en lied.

En U (Here) zult Uw volk brengen en planten op de berg die Uw eigendom is.

De Here zal regeren voor eeuwig en altijd.

Dat was daar een geweldige belijdenis, van het Koningschap van de Here.

Heel de geschiedenis was één groot getuigenis van de heerschappij van de Here.

Zo kon Israël weten hoe Hij regeert: wanneer ze naar Hem luisteren dan zal de Here Zijn zorg en de macht van Zijn Koningsheerschappij over hen nooit terugtrekken.

Alleen ... de Here vraagt wel vertrouwen. En eerbied.

Zijn Naam moet alle eer ontvangen.

Geloof Zijn Woord en waag het met uw God.

Dat was -om zo te zeggen- de kracht van de richters en van Samuël.

Wanneer zij als richter *gehoorzaam aan God* Israël voorgingen in die strijd, dan werd altijd *eerst* de Here geraadpleegd onder de belijdenis: de Here is onze kracht en onze Psalm.

En pas daarna ging Gods volk de strijd in.

Maar nu wijkt Israël van die lijn af.

Daar wijst Samuël op wanneer ze samen zijn te Mizpa.

Want in hoofdstuk 8 heeft Samuël die vraag van Israël om een koning aan de Here voorgelegd.

En dan lijkt het erop alsof er in het antwoord van de Here iets dubbels te zitten.

Wat Israël vraagt (zegt de Here tegen Samuël) is verkeerd, want ze hebben met hun vraag om een koning, Mij verworpen, Mij afgewezen als hun Koning, vers 19.

Maar tegelijk, en dat valt op, geeft de Here hen wel hun zin.

Het koningschap wordt wel ingesteld.

Er zitten blijkbaar twee kanten aan de kwestie van die vraag om een koning.

Allereerst: met een koning komt er ook een koningshuis met een koningschap.

Want elke koning wordt opgevolgd door een zoon.

Precies zoals wij spreken over het huis van Oranje zo kan je ook spreken over het huis van Saul.

Na de dood van Saul ligt het in de lijn dat zijn zoon Isboseth koning wordt, II Samuël 2.

Dat er met een koning ook een koningschap komt hoeft niet fout te zijn.

Alleen... (en dat is de andere kant) die koning moet zijn ambt wel een plaats geven onder de regering van God.

Israël had **niet** moeten vragen om een koning zoals alle andere volken, maar om een koning die onder het koningschap van de Here zal regeren.

Want het *koningschap bestaat* eigenlijk al in Israël.

God Zelf is Koning van eeuwigheid, Psalm 93 en 68. En in Zijn genade heeft Hij Israël als Zijn koningsvolk aangenomen. Exodus 19: u Mijn volk, bent een heilige natie een koninklijk priesterschap!

Ja, Israël is eigenlijk een koninkrijk omdat de Here hun God, Koning is.

Wanneer we zo naar die vraag van Israël kijken, dan komt die vraag in het licht te staan van een gebrek *aan vertrouwen op de Here als hun Koning*.

Ze zoeken een koningschap waar voor de Here geen plaats is.

Ze willen gelijk zijn aan de heidenen! Een koning zoals ook de andere volken hebben

Dat is een bekende ontwikkeling, waar we voor moeten oppassen.

Pas je aan, aan je omgeving, dan kom je bij andere mensen en volken wellicht als gelijkwaardig over.

Zien ze je misschien *ook* als vol aan.

Voor *God ga je naar de eredienst*, maar voor het *strijdperk van dit leven* vertrouw je op een macht naar eigen keus. De tegenstelling met de wereld wordt weggeveegd.

Zo komt Israëls positie als Gods koningsvolk op het spel te staan!

Dat is het erge hier.

Want in de nood van de dreiging moet de kerk juist hopen op de Here.

Israël had moeten smeken tot de Here dat hij hen zal redden uit de dreiging.

Dat Hij (volgens Zijn eigen beloften) hen de rust zal geven in het beloofde land.

Dat de Here Zijn koningschap zal laten schitteren.

Immers daar stond toch het eigen Woord van God garant voor?

Maar er is ongeloof.

De angst voor de macht en het geweld van de wereld maakt de kerk klein en dan zoeken ze hun kracht in de gelijkvormigheid aan de wereld!

Dat de Here hun Verlosser en Bevrijder is, dat verdwijnt totaal uit beeld.

Dat is de tegenstelling in vers 18 en 19.

*Ik de Here* ben uw Verlosser uit Egypte; uit alle bedreigingen van al de koninkrijken om u heen, heb Ik u verlost. Kijk maar, anders woonde u nu niet in dit beloofde land.

Maar U, U verwerpt mij!

Jullie zeggen eigenlijk: voor de toekomst hebben we U niet meer nodig, want jullie willen een koning zoals de wereld die heeft.

In vers 19b legt de Here het accent op Zijn genade.

Hij heeft op de Horeb met Zijn volk het verbond gesloten met de beloften dat ze *als Zijn volk* onder Zijn krachtige bescherming door de woestijn op weg konden naar het beloofde land.

Hij baande de wegen.

Hij was getrouw.

Met die belofte kan de kerk de toekomst in. Ook heden, te midden van een turbulente wereld.

Vertrouw en pleit op Gods verbond en geloof dat zijn koningschap bescherming geeft tot in eeuwigheid.

We zijn veilig bij de Here, broeders en zusters.

Hij houdt Zijn kerk in leven, hoe ook bespot verdrukt.

Ja, de wereld zoekt haar kracht bij de sterke man. Bij de brutale schreeuwers.

Maar wanneer de Here hun adem wegneemt blijft er van hun plannen niks over.

Dan volgt er paniek onder de mensen.

Daartegenover: staat alleen het koningschap van de Here vast en geeft zelfs redding tot over de dood.

De vraag om een koning keurt de Here af. En toch *geeft Hij hen wel een koning*. Saul.

We staan hier in I Samuël 10 bij een belangrijk moment in de heilsgeschiedenis.

Het gaat hier niet om een oude profeet die morrend opzij gaat.

Ook gaat het hier niet om het volk Israël dat zichzelf vanuit een chaotische Richterentijd omhoog werkt naar een Volkerenbond onder een koning.

Nee, hier werkt onze God.

Laten we daar goed bij stil staan.

God houdt het initiatief.

In de vergadering te Mizpa wijst de Here Zelf Saul aan door het lot.

Het is voor iedereen duidelijk: deze man is het! Een stoere sterke verschijning.

Hier is de koning die de Here u op uw verzoek (!) geeft.

Moge het een koning zijn die gehoorzaam, volgens Gods Woord regeert.

Zo zal hij Israël tot zegen zijn en verlossing geven.

De verdrukten zullen dan recht ontvangen en de ellendigen vertroost worden.

Alleen een trouwe Herder -Koning zal zo als Vorst in Gods Naam regeren.

*Dat is Gods strategie, die Hij al eerder heeft aangekondigd.*

Aan Juda deed God de beloften dat zo'n koning eenmaal geboren zal worden.

Genesis 49:10 *de scepter zal van Juda niet wijken noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt en hem zullen de volken gehoorzaam zijn.*

Er zal eenmaal een koning komen die over alle volken heersen zal.

En ook in Deuteronomium 17 gaf de Here de wet op het koningschap.

Het is duidelijk: God wil in de weg van het koningschap voor Zijn volk zorgen en het in vrede laten leven.

In het licht van de profetie zal er een Koning komen!  
Een Vorst die over Israël zal regeren.

Want op eigen kracht krijgt Israël het niet voor elkaar om gehoorzaam met hun God te leven.  
Zeker niet met een koning zoals zij die zich voorstellen: zo één als de andere volken.

Maar dat de Here Samuël nu met de koning ook het koningschap laat instellen is een eerste stap op weg naar de komst van die grote Koning, Jezus Christus, die in het koningschap van Davids huis zal regeren.

Dat Israël een koning wil, is niet verkeerd, maar dat ze een koning vragen los van het koningschap van God, *kijk dat is een vraag uit ongeloof*.

Ze willen meedoen met de omringende volken.

Ze zoeken een sterke man zoals overal.

Maar de kracht van God is uit beeld.

God wil een man naar Zijn hart!

Eén die regeert met *Zijn Woord als wet* om Israël te redden van hun moeiten en hen te verlossen van alles waar ze door bedreigd worden.

Wat God van de koning verwacht, wordt nu aan heel het volk, inclusief de koning voorgelezen, vers 25.

Waarschijnlijk is Deuteronomium 17 hier voorgelezen.

De Here geeft Israël het koningschap, opdat Zijn Naam en Zijn eer bewaard blijven.

En opdat Zijn beloften worden waargemaakt en Israël veilig en in volle rust zal wonen in het land van de beloften.

Daarom moet een koning Gods volk voorleven in gehoorzaamheid aan de Here.

Hen de zorg van God en Zijn liefde doorgegeven.

Israël moet weten dat de Here geloof en vertrouwen vraagt om te leven onder de bescherming van *God als de allerhoogste Koning*.

De koning die zijn roeping zó verstaat zal moeten erkennen: dit kan ik niet.

Wie kan Gods volk, de kerk verlossen uit de sterke macht van de revolutie van den beginne?

Wie kan ons redden van de kracht van de ontbinding?

Wie is de koning die ons kan troosten in rampen en de rouw en ons kan voorgaan in een gehoorzaam leven?

Dat kan geen mens, ook geen koning.

*Dat kan God alleen.*

Laat daarom elke koning roepen om die ene Koning: *Jezus Christus*.

Op Hem zal de koning naar Gods hart hopen, zoals Jesaja dat verwoord: *een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt Hem wonderbare Raadsman, sterke God, eeuwige Vader, Vredevorst*.

God zelf baant vastberaden de weg naar de deze Koning.

Hoe mensen zich ook verzetten, niets kan Hem van Zijn plan afbrengen: geen duivel of dwaling.

Alleen als de leiding van Gods volk zich houdt aan het Woord van God, dan kan dat volk de ene troost in leven en sterven verwachten.

Is die gehoorzaamheid er niet ... dan zullen zij die Koning, Jezus Christus verwachten, zich van de ongehoorzame leiding moeten los maken, en zich vastgrijpen aan de heerschappij van de Here.

Zo zal de weg open blijven voor een leven onder die ene Koning, Jezus Christus.  
Bij *Saul* zie je hoe hij de leiding van God verwerpt en in ongehoorzaamheid zijn koningschap invult.  
In hem zie je de koning zoals mensen die verlangen.  
Mensen zoeken de sterke man. Grote legers en grote monden.

Dat wij broeders en zusters, vertrouwen op de kracht van onze Koning Jezus Christus.  
Want zonder dat vertrouwen valt alle bescherming weg.  
Kijk maar: *Saul* leeft voor zijn eigen eer en dan gaat hij over tot de vervolging van *David*.  
En ook vermoordt hij de priesters te *Nob*.  
In plaats van vrede en rust brengt hij onrust en verstoort hij de eredienst.

Maar dit failliet van het koningschap van koning *Saul* betekent *niet* dat God het koningschap wegneemt.  
Zeker niet! Straks komt *David*: de man naar Gods hart.  
En niet naar de wens van het volk.  
Wanneer *David* gezalfd wordt heeft niemand aan hem gedacht.  
Wanneer *Samuël* onder de zonen van *Isaï* de man zoekt die door God gekozen is om die te zalven, dan zit *David* als jongste zoon van *Isaï* bij de schapen.  
Maar *God* geeft Hem dat eeuwig koningschap, dat tot zegen zal zijn voor heel Zijn kerk tot aan de jongste dag.

Dat zit niet in *David*, maar in die grote Zoon van *David*: Jezus Christus.  
Want ook *David* moet wanneer hij sterft het koningschap loslaten, en het aan zijn zoon overgeven.  
Maar *David's grote zoon Jezus Christus* zal het koningschap vasthouden.  
Want Hij hield zich volkomen aan het Woord van God.  
Hij is de sterke man die de strijd heeft aangebonden met de eigenlijke machten: Satan de dood en de hel.  
Jezus Christus ging als onze verlosser voor ons uit;  
Onze schuld heeft Hij gedragen.  
En als de Overwinnaar op de dood en met *de schat van de verzoening van onze zonden*, is Hij de hemel ingegaan. *Hij* is onze Koning!  
In het ambt van Koning der koningen regeert Hij over hemel en aarde.  
Met Zijn Geest zal Hij ons troosten.

Wanneer we op deze Vorst vertrouwen en ons onder Zijn regering schikken, hebben wij vrede op aarde en weten we dat de volkomen verlossing er zeker komen zal.

Want wanneer onze Vorst terugkomt op de wolken van de hemel, zal iedereen het openlijk belijden:  
dat zijn *koningschap* leven geeft aan wie op dit koningschap vertrouwt.  
Maar dat deze Koning *ook* tegen iedereen die op machten van de wereld heeft vertrouwd zal zeggen: ga weg, Ik ken u niet.

Laten wij nu broeders en zusters, onze hoop op veiligheid, niet verwachten van een sterke man.  
Maar weet en geloof: de hemelvorst Jezus Christus heeft alle macht over de hemel en de aarde.  
Met die macht beschermt en bewaart Hij Zijn kerk.

Leef nu in het grote verlangen dat uitzielt naar de dag dat dit Koningschap zich in alle glorie over hemel en aarde zal openbaren.

*Onze sterke* Held Jezus Christus, is de Koning ons van Israëls God gegeven.  
Looft Hem prijst Zijn Naam, want Hij regeert ook heden om heel Zijn koningsvolk te beveiligen voor de dood en op te nemen in heerlijkheid.

Jazeker!

Want daartoe heeft God Hem het eeuwig koningschap gegeven.

AMEN